

Alles uit de kast bij gala Stedelijke Harmonie

Gerrit Breteler treedt op met de Stedelijke Harmonie Dokcum. FOTO FDS FOTOPRESS

Met een jubileumconcert vol muziek, zang, dans en show pakte de Stedelijke Harmonie Dokcum zaterdag flink uit in Theater Sense in Dokkum.

DOKKUM ■ Zowel auditief als visueel was er geen nee te koop tijdens een muzikale wereldreis, waarbij zanger Gerrit Breteler, wiens vrouw Anke als reisleidster fungeerde, de Friese thuishaven symboliseerde en waarvan chanssonnière Davine de route enkele malen via Frankrijk deed lopen.

Na een stoere instrumentale openingsfanfare en een opzweepende welkomstouverture, waarbij het hechte collectief onder leiding van Douwe Veenstra de aarzelingen in de houtblazerssectie goed compenseerde, begon het korps de reis in

Finland met Sibelius' compositie 'Finlandia'. In deze compositie revancheerden de houtblazers zich volledig en was er sprake van een juiste balans tussen spanning en ontlasting en werd tevens de melodische lijn goed in het oog gehouden. 'Finlandia' stond als orkestwerk op één lijn met 'Tico, tico' van Zequinha Abreu, 'Entry of the Boyars' van Johan Halvorson en de traditional 'Il Silenzio'. Te beginnen met 'Tico, tico' prevaleerden in deze werken achtereenvolgens pittige motieven, lichtvoetigheid en contrastwerking.

Wat dat laatste betreft: om stil van te worden, dat prachtige trompetduet vanaf de tribune tegenover de harmoniumklank van saxen en klarinetten! Zanger Gerrit Breteler en zangeres Davine traden afwisselend op met de eigen vaste begeleider en met het korps. In de korpsbegeleidingen was de Stedelijke Harmonie uitermate diennend en kregen de solisten alle ruimte. Breteler, die een duo vormt met pianiste Clara Rullman, zong met verve 'De Jûn', het 'Liet fan de Demokrasj' en 'Doe't God ferdwûn út Jorwert'. Oude bekenden bij een groot deel van het publiek, dat dankzij de kooraanvulling bij twee ervan werd opgenomen in een enorme en overweldigende totaalklank. Davine bracht met een goede voordracht en dictie repertoire van Jean Ferrat,

Edith Piaf en Jacques Brel naar voren. Haar vaste gitarist Nick Wendels sloeg bij een modulatie de plank even mis, maar volgde haar daarentegen in optima forma bij de nauwelijks bij te benen acceleratie in 'la Valse à mille temps'. Het lied oogstte een complete applausexplosie. Een vergelijkbare waardering was weggelegd voor de danseressen van Release, die mooi uitgedost en met een grote variatie aan attributen telkens hun show opvoerden. Op hun best en hun voltalligst waren ze tijdens de slotcompositie van het korps, te weten 'Bands around the world' van Harold Walters en Paul Yoder. Wat een uitsmijter! Een fantastische landenillustratie, die alert, feestelijk en overrompend muzikaal werd neergezet.

RENNIE VEENSTRA